

Дејан Алексић

Песме

ПРИЋИ УСПАВАНОЈ ВОДИ

Прићи успаваној води и још гладна
Слуха остани изван сваког гласа,
На трен сам, док се крсте сенке и са дна
Вечерње небо кад се усталаса.

И лист целову воде хрли – не тла,
Упрегнутог глађу звериња и ватре,
И твоје очи, две амфоре светла,
Ко над постањем новог света снатре.

Прићи успаваној води; неко ту је
Слушао већ о себи и тек врв сада
Док се приближавашутварно се чује,

И можеш само ко у херувима
Имати празно лице које пада
Као неми ехо у првим устима.

Доказивање сенке, 1996.

ПОСВЕЋУЈЕМ ИЗВЕСНОМ ОБЛУТКУ ЗАТОЧЕНОМ У АПСИДИ ЈЕДНЕ ЦРКВЕ У ИЗГРАДЊИ

Свет је одређен, верујемо, мада
Понекад бива да смисао касни.
Већ постављају звоно, и каткада
Смишљам то време које ће да гласи

Својом неуком и празном утробом.
Узидан, ти си део сазиданога;
И једна звезда подупрта тобом
Несустало ће стати да изгара
Понад верника што су свесни тога
Колико и тебе, у вери да ствара,
Била је свесна рука неимара.

Свагдашњи час, 2000.

ЈЕЗЕРСКА ПАВАНА

Ваздух је трезан и воде облачне
Падом ће листа да спознају зледа;
Нагости које зрак на валу заче
Не проналазе још нужнога реда.

Као сабирци ћутње мнимо како
Наизуст слутњу зна безуста киша,
О скитном гласју које бесмо – на ком
Пустео дан је, над водама стишан.

У одсутности зова, ветар натраг
Враћа изнутра раскриљено име –
Чујеш ли? Жури расужњена ватра

У нови облик знане неслободе
И нетрајном се оку звезде чине
Ко невини чавли на распећу воде.

Свагдашњи час, 2000.

ИМПЕРИЈА ПРОЛЕЋА

Империја пролећа. Буја растиње
Између голих фасада кућа;
Не пронашав довољно плућа,
На мирисе ваздух се распиње.

Земља исповеда новим растом.
С прозора мотрим, и око се
Упире у две главе белокосе,
Застале пред столетним храстом.

Стоје, нешто трагично сазнавши,
Немо, с литрима јестивог уља,
Пред хором нових читуља,
Загледани у лица отишавших

Као у сопствена огледалца.
Над њима – храст, победно матор,
Листа равнодушно као палца
На доле упереног император...

Собна миџолоџија, 2003.

АПНЕА

Има часова тако дугих и спорих,
У малим улицама љњилих држава,
Док лето горчи над оним што сагори,
И ноћни кашаљ суседа одржава
Ивице света у мраку поверења.

Тада, у ланчаној опсени која мења
Пристанке дубоке од земаљских жеља,
Помислиш: дишем. То довољно бива
Да коначност би зачинила просту меља-
вину случаја и неописиво диван

мирис липа над пореском управом.
Невиније расте опсена и њен раст ме,
Сипљив и тежак попут комшијске астме,
Веже у грч са довршеном јавом.
Има часова тако заверенички дугих,

Кад сопствен тег је у бремену других,
Кад, пре но глас на реч се усуди,
Терет прећутог притеже плућне рашље.
Спавају администрације и усуди,
И копне речи. А чујем: неко кашље...

После, 2005.

МЛЕКО

Станујем у поткровљу, крај Музичке школе,
у улици названој по јунаку кога
кобиљим задојише млеком. Доле,
у привиду поредака, садашњост строга
кроз рефлексе и журбу туче
фијуком бича из сутрашњег јуче.

Јаву је лако хранити тамо где зјапи
мршави смисао. Диже се јутарња пара
над крововима, као са питомих сапи,
док тужна верност улице пред радњама
тумара,
и у свежим тиражима изнова лако се гине.
А треба сићи у дан, на све уже маргине

дневне глади. Снага је у спором пепелу
што у наслеђе прима дужности плода.
Стварност, пред навикама ослепелу,
бакалин може звиждуком комшијским да
ода,
невидљив од агрума и научене среће,
и митски познат је лавез пса што креће

да обрачуна се са точковима моторцикла.
Кроз школски прозор одјекне живост џеза;
о асфалт у журби загребе нека штикла
и довршава се свет над којим преза
свеприсутно млеко од којег јава је сита,
између пепела, живота и мита.

Довољно, 2008.

ОПШТА МЕСТА

Свеји штраје јер значи.

Иван В. Лалић

Дан је почео борбом врабаца око мрве.
Откриваш древност знаног, али не пре
но што у бираном забору сретнеш себе.
Као лишај црп, накисао и црвен,
веру ти обрастају значења, попут лепре.

Биће то исти смер и корак и длан што зебе.
И мисао о томе биће, од ломљивога рода,
јер лепо је у привиду мирити чврстине.
Као кад се једноставно крај пекаре мине,
кроз мирис хлебова што у сигурност хода

уцртава границе за речи дивље и шупље.
Откриваш да су слутње пролошке,
а стварност загубљива лако, попут трошке
на мети тескобе и кљуна. Убого скупљен,
тамо где цвиле промајна ребра смисла,

оплакује те сопствени говор. А миришу
теста
и обноћ улица је под јавним небом кисла.
И мисао о томе, кроз приштеве
лексичког сплета,
уводи у ћутњу благослов општих места,
као лепет крила у хлебни део света.

Довољно, 2008.

НУЖНА НЕМОЋ

Радо написао бих два-три наивна стиха
О зујању пчела или о ноћном возу;
О цветовима палим у михољску наркозу,
Или о сутону што над светом зањихан

Успављује праведна срца. Неком лаком
римом
Радо бих, да умем, отро прашину
претпоставке
Са просте лепоте, скривене муљем и димом
Великих расудби. И нем легао бих међ
травке,

Неук попут првог чула пред оним што га
прене.

Док плету ми се у кости ветрови ветерани,
Дошао бих у госте некој сопственој рани,
Под небом што рањава као налет мигрене.

Довољно, 2008.

ЕПИФАНИЈА

Никада не написах песму возећи се
аутобусом, када оловка нечитко дуби
карирану белину. Ломљив је ослонац вида
на кестену у даљини и потребна је
чврстина

уходничке речи. Бележим: далека крошња
подупире небосклон. Госпођа до мене
повремено склопи меснате капке, мирна,

као после расправе о Богу. У њеном крилу,
налик угинулом шишмишу, лежи црни
кишобран. Госпде, отме јој се једва чујно
док претичемо камион натоварен стоком.

Не написах никада песму возећи се
аутобусом, док калиграфска страст
зависи од чврстине амортизера.
Лепо видим: реч небосклон памти удар
у асфалтну рупу. Има и оних који верују
да је и он, тај свод, рупама богат,
и да кроз њих може да се провири
на свете дане. Ја то засигурно нећу моћи.
У мом су небосклону два нечитка
и убога слова о, две охлађене дупље
распете на промаји вокалског слепила.

На крају песме написане у аутобусу
треба да се каже још и ово:
јесен је маћеха кишобрана,
али Господ је добар и умире без срџбе
зарад света у ком кестење држи небо.

Једино вештар, 2011.

ОКНО

Оно из ког доносе светлуцави
свраб земље или оно кроз које
провирује се у страху од забране –
окно, увек пролаз ка нечему
где одавно чекамо сусрет са собом.

Извукосмо свет на светлост дана
кроз мала окна речи, али знамо:
оно што изнето је из таме
увећава вредност остатка у њој.

Стога и даље силазимо у себе,
већ означеним стазама, по руду
или до наслага угља око срца:
биће још мразовитих зима
и промаја што певају кроз ребра.

Време кад нико не долази у госте,
а свет се објави истински ретко,
гласом сове над сеновитом стазом
којом тек што минуше копачи злата.

Једино вештар, 2011.

ЛИМЕНИ ПЕТЛОВИ

Срећан је народ који још негује
лимене петлове на крововима.
Најпре, то значи да има кровова,
а потом, да се, без лизања прста,
зна са којих страна стижу олује.

Све ово прича ми пријатељ који
деценију већ потроши под алпским
небом, где ветрови чешће пролазе
кроз харфе него кроз празне рукаве
смећих капута за ратну сирочад.

Ни данас, после толиких година
што као издаја лежу на срце,
не знам шта спаја време с одрицањем,
и откуд силази апостолски мир
на чела оних који одричу се.

Отуда ми вера у сопствени кров,
са лименим петлом, што не успева
да кукурикне три пута пре зоре,
већ само цијуче на својој оси
коју једе рђа од постанка света.

Једино већар, 2011

ДЕЈАН АЛЕКСИЋ БИОБИБЛИОГРАФСКА БЕЛЕШКА

Дејан Алексић (1972), један је од најистакнутијих српских песника млађе генерације. Аутор је књига песама: *Потпун говор* (1995, “Бранкова награда”); *Доказивање сенке* (1996); *Свагдашњи час* (2000, “Просветина награда”, награда “Матићев шал”); *Собна миџолоџија* (2003), *После* (2005, награда “Бранко Миљковић”); *Доволно* (2008, награда САНУ из фонда “Бранко Ћопић”); *Окно* (изабране песме, 2010); *Једино већар* (2011, награда “Меша Селимовић” за књигу године)

Књига драма *Две драме* објављена је 2011.

Добитник је стипендије из фонда “Борислав Пекић”, за 2010. годину, за драму у настанку.

Објавио је више песничких и прозних књига за децу: *Дуџме без кајуџа* (песме, 2002); *Пустоловине једног зрна кафе* (поема, 2004, Награде “Политикин забавник”, “Невен”, и награда Сајма књига у Бањалуци – “Томионица”); *Кад се разболео Пеџак* (песме, 2006); *Нежна песма о нежном већру Дуволубу* (поема, 2006); *На пример* (песме и приче, 2006, награда “Невен”); *Божична прича* (поема, 2007); *Музика њражи уши* (приче, 2008, награде “Сребрно Гашино перо”, “Златно звонце популарности” и “Доситејево перо”); *Игрокази* (кратке драмске форме, 2009); *Прича о доброј мејли* (приче, 2010, награда Сајма књига у Бањалуци – “Томионица”); *Стижу блесе, чувајте се* (песме, 2010).

Двоструки је добитник награде Радио Београда за најбољу причу за децу емитовану током (2004. и 2008. године).

За изузетан допринос новом стваралачком изразу у књижевности за децу, добио је награду Змајевих дечјих игара, 2008. године.

Ради као главни и одговорни уредник часописа и издавачке продукције *Повеља*, при Народној библиотеци “Стефан Првовенчани” у Краљеву.